

Peste 800.000 de oameni au venit, duminica, la Vatican, sa celebreze canonizarea Papei [Ioan Paul al II-lea](#)

(vezi documentarul

["The Non-Christian Ecumenism of Vatican"](#)

) si a Papei Ioan al XXIII-lea. Cifra este impresionanta doar daca nu este pusa in context. In urma cu trei ani, la beatificarea Papei Ioan Paul al II-lea, de pilda, piata Sf. Petru a fost coplesita de o audienta dubla. Se pot gasi circumstante atenuante pentru numarul mai redus de participanti, insa exista si o oarecare relevanta mai simbolica a acestei absente. Dupa Conciliul Vatican II, Biserica Catolica s-a confruntat cu un exod al credinciosilor, iar

[statisticile](#)

sunt infioratoare pentru traditionalistii occidentali, mai ales daca tinem cont de faptul ca pana in 1965, toti indicatorii erau promitatori. „Domnia” lui Karol Wojtyla, din pacate, a accelerat tot acest proces al decrestinarii Vestului printr-un ecumenism eretic, chiar in definitiile mai laxe ale catolicismului. Un papa superstar mediatic, iubit de intreaga presa progresivista si de orice analfabet religios, a reusit isprava de a indeparta si mai mult credinciosii de biserici. Lumea buna, adica lumea care nu participa la liturghie, nu se spovedeste si nu se impartaseste, a cazut in genunchi si a varsat lacrimi de emotie pentru un papa care a spart canoanele. Ceilalti, credinciosii catolici, multi, putini, au votat cu picioarele si au ingrosat, probabil, randurile agnosticilor debusolati, al celor care „cred, asa, in general, dar nu in biserica”. Papa Ioan Paul al II-lea, un maestru al relatiilor publice, a reusit sa rateze principalul sau public tinta.

Canonizarea sa, cu probleme serioase, chiar din punct de vedere tehnic, consfinteste relativismul, paganismul si babilonia, in fapt doar alte nume pentru spiritul timpului sau dumnezeul veacului acestuia.

[Malachi Martin](#) , un iezuit apostat, un liberal catolic si, implicit, un admirator al lui Karol Wojtyla, a surprins aceasta scadere fundamentala a Papei, dar a atribuit-o, fals, in opinia mea, unor scopuri geopolitice: „That is why John Paul never undertook a crusade for re-Christianization of Europe, any more than he tackled reform of his decadent Church structure. In his analysis, the die had been cast in both instances. Europe was beyond the reach of re-Christianization by the normal means. Reform of his Church could not be achieved by the customary ecclesiastical

means. He tackled neither”.

Din punct de vedere catolic, problema este destul de simpla: daca papa a fost eretic, nu poate fi sfant. E o rezolvare rapida cu o logica religioasa elementara. La fel cum este si chestiunea ereziei ecumeniste imbratisata, binecuvantata si propavaduita de Papa Ioan Paul al II-lea: daca „religia” animistilor, brahmanilor si gnosticilor este adevarata inseamna ca religia crestina, fie ea si in varianta catolica, nu este adevarata. Nimic mai simplu, in aparenta.

Insa potrivit noului sfant al Vaticanului, in celelalte religii nu avem de-a face cu „idoli”, dupa cum ne invata Psalmistul, ci cu Duhul Sfant, a treia persoana a Treimii. „Other religions constitute a positive challenge for the Church: they stimulate her both to discover and acknowledge the signs of Christ’s presence and of the working of the Spirit”.

In spiritul acestei filozofii, pot fi intelese toate actiunile aiuritoare ale Papei Ioan Paul al II-lea. Catalogul apostaziilor, ereziilor si declaratiilor halucinante se intinde pe zeci, daca nu sute de pagini, insa cateva intamplari arunca o lumina definitiva asupra catolicismului fostului cardinal polonez.

In 1986, la invitatia papei, peste 100 de reprezentanti ai diferitelor religii si culte s-au rugat impreuna in biserica din Assisi pentru Pace - pentru a intelege mai bine conceptul incercati sa va aduceti aminte de porumbelul pacii din iconografia comunista si retorica adiacenta, plus balivernele pompoase, dar la fel de comuniste ale ONU, organizatie care a instigat, printre altii, evenimentul. „God...does not fail to make himself present in many ways, not only to individuals but also to entire peoples through their spiritual riches, of which their religions are the main and essential expression” (Ioan Paul al II-lea, „Redemptoris Missio”).

Ideea de rugaciune impreuna cu paganii si ereticii este in sine foarte problematica, dar la Assisi s-a mers pana acolo incat Dalai Lama a pus o statuie a lui Buddha in tabernacul. Arhiepiscopul catolic al SSPX, Marcel Lefebvre, a etichetat intregul episod drept un „act diabolic”.

Dar evenimentul s-a bucurat de un asemenea succes incat in 2002 a fost reluat, cu aceleasi idei si aceeasi gasca pestrata: maestrii voodoo, samani indieni, hindusi, etc. In biserica din Assisi, Vaticanul s-a asigurat ca fiecare va beneficia de conditii optime, astfel incat a inlaturat majoritatea crucilor, pentru a nu ofensa sensibilitatile religioase. Mai putin cele ale catolicilor de

Papa superstar

Scris de Ninel Ganea
Marți, 29 Aprilie 2014 08:39

---

moda veche.

Papa Ioan Paul al II-lea a oferit un alt moment incredibil în 1999 când a sărutat Coranul, o carte în care, printre altele, este negată Divinitatea Mantuitorului. Insa nu s-a oprit aici cu simpatia sa pentru Islam și a afirmat într-un discurs cu rezonante din filmul „Tarzan” că „Islamul este o religie. Creștinismul este o religie. Islamul a devenit o cultura. Creștinismul a devenit, de asemenea, o cultura. Multumesc universitatii dumneavoastră, cel mai mare centru al culturii islamice, multumesc celor care dezvoltă cultura Islamică”. Sau „Musulmanii, ca și noi, cred într-un Dumnezeu drept și milostiv”. Sau „Credem în același Dumnezeu”. Toma d’Aquino, canonizat și el de Vatican, dar în alte vremuri, scria în „Summa Theologiae” că „oricine s-ar închina la mormantul lui Mahomed este un apostat”. Ce-i drept, papa s-a închinat doar la cartea profetului...

Insa, în același spirit ecumenic de deschidere și toleranță, papa a făcut temenele, în stil hindus, la mormantul lui Mahatma Gandhi, cel despre care spunea că a oferit creștinilor „răspunsuri

Papa superstar

Scris de Ninel Ganea

Marti, 29 Aprilie 2014 08:39

---

fundamentale". Pentru a da si mai multa solemnitate si consistenta prezentei sale in India, a acceptat sa fie insemnat cu „tika”, pudra rosie prin care sunt recunoscuti adoratorii zeului Shiva.

Singurul lucru care nu-i poate fi tagaduit papei este relativismul sau religios. Nu a facut nicio discriminare intre ortodocsi si gnostici, intre catolici si animisti, intre samani si nestorieni. Toti o apa si un pamant. Consecinta ecumenismului sau radical a fost o instrainare, in primul rand, a catolicilor, carora li s-a negat implicit credinta, puterea sacramentelor si adevarul doctrinei. Daca toate religiile sunt la fel de adevarate atunci de ce s-ar mai obosi catolicul sa mearga la biserica, sa pupe papucii papei sau sa nu incalce dogmele?! Ar fi complet irational sa faca toate acestea, mai ales ca, la nevoie, isi poate crea propria lui religie sau schisma, caz in care ar putea fi recunoscut in viitor de Vatican. Doar sub conditia de a nu fi prea traditionalist. Si uite asa, sub masca tolerantei, dialogului si deschiderii catre alte confesiuni se surpa iremediabil institutia pe care s-a cladit Occidentul. In fond, fiecare epoca are sfintii pe care ii merita.